

KUŞKU

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Kimsenin olmadığı, ıssız, ıpıssız sokakta, havanın azdan aza kararmaya başladığı saatlerde ufak tefek, ablak yüzlü, 45-50 yaşlarında, tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş adam tek başına yürüyordu... Attığı her adımda yoldan çıkan ayak seslerini işite duya, hızlı hızlı yürüyordu...

Birden durdu...

Sağına, soluna, arkasına dikkatle baktı... Sadece dikkatle değil ısrarla, endişeyle, kaygıyla, hatta korkuyla baktı!... Hiç, hiçbir şey; ne bir insan ne kedi köpek gibisinden bir canlı, havada uçan bir serçe, bir karga bile görmemişti, görememişti, görmeyi başaramamıştı...

Adam, kendi kendine “*Yine gizlenip gözden kayboldu!*” diye mırıldanıp yürümesini sürdürdü... Adım attığında çıkan ayak seslerini duya işite, işite duya yürüdü yeniden...

Kimsenin olmadığı, ıssız, ıpıssız sokakta tek başına, yalnız, yapayalnız yürüyen ufak tefek, ablak yüzlü, 45-50 yaşlarında, tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş, hızlı hızlı yürüyen adam sokağa girişinden başlayarak izlendiğinden, takip edildiğinden, arkasında birisinin olduğundan o kadar emindi ki... Adı kadar, iki kere ikinin dört ettiği kadar emindi!...

Ama aksi şeytan!... Ne zaman “*Kim bu arkamdaki?*” diye durup baksa hiçbir kimseyi görmeyi başaramıyordu!... “*Demek*”, diye düşündü, “*Arkamdaki sadece ısrarla değil olağanüstü ustalıklı, profesyonel bir beceriyle peşimden gelip izliyordu beni...*”

Kaygısı, endişesi, korkular dolu merakı giderek arttı adamın... Nasıl artmasın?... Kendi ayak sesleriyle birlikte onunkileri de çok net bir şekilde duyduğu hâlde, o ayak seslerinin sahibini bir türlü göremiyordu!...

Ardındaki, “görünmez adam”dan farksızdı düpedüze!... Öyle olmasa ansızın durup hemen arkasına baktığı hâlde onu görmesi gerekmez miydi?... Nasıl beceriyordu görünmez olmayı?... Nasıl?...

Ufak tefek, ablak yüzlü, 45-50 yaşlarında, tepeden turnağa siyahlar giyinmiş adam adımlarını daha da hızlandırdı... O böyle yapınca, arkasından gelen de aynını yaptı!...

Dehşete düştü kimsenin olmadığı, ıssız, ıppsız sokakta tek başına yürüyen adam, aklına neler gelmedi neler?... Ne sorular takıldı zihnine ne sorular?... Birbirine eklenen fakat hiçbirini yanıtlayamadığı sorular...

Arkasındaki onu neden, niçin, ne gibi bir amaçla izliyordu?... Ona bir kötülükte mi bulunacaktı?... Örneğin tabancasını çekip cüzdanını, boynundaki altın kolyeyi, kolundaki saati mi çalacaktı?... ya da kafasına sert bir şey indirip sırf zevk olsun diye bir cinayet mi işleyecekti?...

Kimdi bu peşindeki?

Hırsız mı?... Katil ruhlu biri mi?... Ne yapacağı belli olmayan anormal bir sapık mı?... Belirsiz bir nedenle ya da nedensiz olarak ona husumet besleyen, kin dolu bir intikamcı mı?

Bir yığın başka başka soru...

Silahlı mıdır acaba?... İri yarı mıdır, yoksa kendisi gibi ufak tefek mi?... Yanında silah varsa nedir, hangi tür bir silahtır?... Tabanca mı, bıçak mı, elektroşok aygıtı mı?... Yoksa şöyle irice bir keskin market bıçağı mı; insanın gırtlakını kolayca kesmek için!... Töbe estağfurullah!... Yoksa ceketinin ya da pardesösünün altında bir cop, bir kalın sopa mı gizli?

Sonra?

Sonra, nasıl biriydi?... Yaşı kaçtı?... Saçlarının, gözlerinin rengi neydi?... Esmemiydi, kumral mıydı, sarışın mıydı; dahası Afrika kökenli miydi; çekik gözlü, sarı benizli bir Çinli ya da Japon muydu?... Sakalı, bıyıkları var mıydı; sinekkaydı tıraş mı olmuştu?... Ne tür bir ayakkabı giymişti?... Bağcıklı, klasik bir iskarpin mi, makosen mi, bot mu, yarım çizme mi, lastik bir spor ayakkabısı mı?... Ne renkte ayağındakiler?... Siyah mı?... Kahverengi mi?... Koyu kırmızı mı?... Gri mi?... Beyaz mı?... Çift ya da birkaç renkli mi?

Başka?

Başka ne olacak; elinde baston ya da bir şemsiye taşıyor muydu?... Taşıyorsa bir düğmesine basıldığında baston ya da şemsiye keskin bir kılıca mı dönüşüyordu?

Bir de ne var, bir de şu var, şu... İster misin cepleri el bombaları, dinamitler, patlayıcılarla dolu olsun... Olsun da onları patlatıp onu havaya uçursun?

Peki, ya kravat?... Var mıydı acaba kravatı?... Varsa pekâlâ onunla boğazını sıkıp ölmesine neden olabilirdi!

Olamaz mıydı yani?

Ya yüzük, iri şövalye yüzük?... Ya diyelim ki sağ elinin yüzük parmağında, gizli küçük haznesinde güçlü bir zehir bulunan zümrüt taşlı bir şövalye yüzük taşıyor muydu?... Taşıyorsa şövalye yüzüğün içindeki zehirle onu zehirleyemez miydi?

Bu gibilerden her şey beklenir, her şey!

Ablak yüzlü, ufak tefek adam; ıssız, ıpıssız sokakta hızlı hızlı yürürken arkasından kulağına ulaşan o gizemli, ürpertici, sahibi belirsiz ayak seslerini işitip dururken bir yandan da düşünmeden düşünceye atlayıp durdu...

Peki, ne yapabilirdi şimdi?

O önde, öteki arkada, böyle sonsuza kadar yürüyüp gidecek değillerdi ya!

O hâlde?

O hâlde mutlaka bir şeyler yapılmalıydı... Yapılmalıydı tabii de ne yapılmalıydı?... Onu izleyen, bir türlü görünüp kim olduğu ortaya çıkmamıştı ki!... Varsa yoksa elle tutulur o insanın tüylerini ürperten ayak sesleri vardı ortada...

Başka da bir kanıt yoktu elle tutulur...

Eee?

Eee'si, sıfıra sıfır, elde var sıfır!

Hayır, hayır!... "Elde var sıfır" değil, elde "ayak sesleri" vardı arkadan gelip duran!

Ayak sesleri, ayak sesleri!...

Ablak yüzlü, ufak tefek adam; ıpıssız sokakta ilerlerken, aklına takılanları bir kenara atarak ardından ona ulaşan ayak seslerine kulak kabarttı; adamakıllı, tüm gücüyle kulak kabarttı...

Sonra ne yaptı?...

Bir kendinin, bir ardındakinin ayak seslerini dinledi tüm dikkatiyle...

Ayak sesleri...

Bir onun, bir kendinin!... Bir onun, bir kendinin!...

Sonunda buldu!...

Şeyi buldu; peşindekiyle ilgili ilk ipucunu:

Arkadaki ayak sesleri kendi ayak seslerinden daha sert, daha belirgin, daha güçlüydü!...

Tamam da bu sefer de peşindekinin giysileri geldi takıldı aklına, olta gibi...

Neler vardı acaba üstünde?

Kendi doğal giysileri mi, yoksa kıyafet değiştirip tebdil mi dolaşıyordu? Eğer öyleyse şu anda üzerinde ne vardı, neler vardı?

Bir Orta Çağ şövalyesi giysisi mi?

Şövalye kıyafetinde miydi? Tüylü, geniş kenarlıklı şapkası, siyah pelerini, yüzünde siyah bir maskesi, belinde kılıcı var mıydı?

Kurşun yelek giymiş miydi? Yoksa Peyami Safa'nın Server Bedii imzasıyla polisiye dünyasına kattığı, gizli taharri Cingöz Recai ya da o buz gibi soğuk İngiliz dedektifi Sherlock Holmes'un giysileri içinde miydi? Sağ gözünde bir monokl var mıydı?

Issız sokaktaki ufak tefek adam fren pedalına köküne dek basılmış, ağır ağır yol alan bir motorlu araç misali zıncı diye yine durdu... Gelgelelim adam; bu sefer sağına, soluna, arkasına bakıp kendisini izleyeni gözleriyle aramadı... Ne yaptı peki? Issız, ıpıssız sokaktaki ölçüler dışı, benzersiz, dev ve korkunç sessizliği bozan ardındakinin ayak seslerinin kesilip kesilmediğini anlamaya çalıştı... Çalıştı ve anladı... Kendi ayak sesleri durunca, onunki de durmuştu! Kesilmiş, işitilmez olmuştu... Ayak seslerinin sahibiyse yine yoktu görünürde!

Ufak tefek adam önce omuzlarını silkti; ardından yeniden, bu sefer merasim askerleri gibi, sert ve uygun adımlarla yürümeye koyuldu... Ayak sesleri "rap rap rap" diye sessizliği bozarken onu izleyeninkiler de "rap rap rap" diye adamınkine eşlik etti...

Aradan fazla zaman geçmeden ahlak yüzlü, 45-50 yaşlarındaki adam; aklına takılanla ilgili olur olmaz, yeni yeni yanıtlayamayacağı sorularla yüz yüze kaldı zihninde... Ne sorular ama!...

Okumuş etmiş, mürekkep yalamış; yoksa cahilin, belki de zırcahilin teki miydi ardındaki? Yabancı bir dil konuşabiliyor muydu örneğin?... Bildiği yabancı dil İngilizce ise Londra şivesiyle mi, Manchester şivesiyle mi; Amerikalıların Boston ağzıyla mı ya da güneyli bir Teksas çiftçisi gibi mi konuşuyordu? Eğer Teksaslı gibiyse İkinci Dünya Savaşı'nın Teksaslı generaller sayesinde kazanıldığına inanıyor muydu? Rodeo karşılaşmalarına merakı var mıydı? Geniş, sekiz kişilik otomobilinin arka camına kocaman, fosforlu harflerle “*This car build in Texas by Teksan Bu araba Teksas'ta Teksaslılarca yapılmıştır.*” yazdırmış mıydı? Kovboy şapkaları ve çizmeleri giyiyor muydu? Arada bir tütün çiğneyip yere tükürdüğü oluyor muydu?

Tabii daha nice nice sorular...

Sporculuğu var mıydı? Varsa ne ölçüdeydi? Atletizmle uğraşiyor muydu? Uğraşıyorsa gülleyi, diski, mızrağı kaç metreye fırlatabiliyordu? 100 metreyi 12, hadi hadi 13 saniyenin altında koşabiliyor muydu? Uzun mesafe koşularında nasıldı? Maratona katılıp da tamamlayabildiği olmuş muydu?... Sırıkla atlamada 3,5 metreyi, yüksek atlamada 1 metre 80 santimi aşabilmiş miydi? Spor salonlarına gidiyor muydu? Vücudunun ön kaslarında baklavaları var mıydı? Performans artırıcı vitaminler kullanıyor muydu?

Issız sokakta bir başına yürüyen adam, bir kez daha durdu...

O durunca hem onun hem onu izleyenin ayak sesleri de durdu!...

Ortalığı tam, mutlak, eksiksiz bir sessizlik; ürktütücü, korkutucu, yoğun bir sessizlik kapladı!...

Adam, bakışlarını dört bir yanında dolaştırdı...

Onu izleyen yine yoktu ortalıklarda!...

Ufak tefek, ablak yüzlü, 45-50 yaşlarında, tepeden tırnağa siyahlar giymiş adam hiç kımıldanmadan bir süre sessizliği dinledi... Düşündü kendi kendine “*Ne tuhaf, ne garip!*” diye; ses dediğin ölçülebiliyordu ama sessizlik asla!... Yine ne garip, ne tuhaftır ki ölçülemeyen sessizlik, dinlenebiliyordu; sessizliğin kendine özgü, nevi şahsına münhasır bir sesi vardı!...

Ufak tefek adam omuzlarını silkti...

Başladı yürümeye yine aynı “*rap rap rap!*” adımlarla...

Arkasında onu izleyen... O da yürüdü aynı “*rap rap rap!*” adımlarla!...

Öndeki adam, hem kendi hem de arkasından gelen ayak seslerini duyuyordu... Duyuyordu ama artık pek aldırış etmiyordu eskisi gibi... Aklı fikri,

onu izleyendeydi... Kendisini izleyip duran, peşini bir türlü bırakmayan
zihninde canlandırmaya çalışıyordu...

Kızdı kendine, içerledi...

Azarlayıp payladı kendini beyninde oluşturduğu sözcüklerle... O söz-
cükleri sıraladı da sıraladı...

Ne oluyor yahu?

İzlenirsek izlenelim yani!

Ne olacak?

Dağ başı mı burası?

Beni öldürecek değil ya!

Kolay mı hem?

Kuzum, ya beni değil de başkasını izliyorsan? ya da hiç kimseyi izlediği
filan yoksa? Yahu ne kuruntulu, ne vesveseli, ne işkilli, ne evhamlı, ne vehim-
li adamsın sen!... İşin mi yok oğlum, yürümene bak yürümene!

Hadi benim aslan kardeşim, hadi; şu ıssız sokağın bitimine az kaldı, çok
geçmeden kentten en büyük, en kalabalık bulvarındasın!...

Bir, ki, üç!... Bir, ki, üç!...

Rap, rap, rap!... Rap, rap, rap!...

Yürü!... Durma, aldırma yürü!...

Ufak tefek adamın nice bir zamandır yürüdüğü ıssız, ıpıssız, sessiz, se-
dasız, kimsesiz sokağın sonuna ulaşması fazla sürmedi... Kentin en büyük,
en geniş, en uzun, en kalabalık bulvarı bütün görkemiyle, gümbürtüsüyle,
hercümerciyle; insanları, motorlu motorsuz araçları, yan yana sıralanmış çe-
şitli iş yerleri, dükkânları, büyük alışveriş yerleri, irili ufaklı yapılarıyla kar-
şısında idi artık...

Bulvara çıkan sokağın hemen karşısında, bir kaldırımüstü açık hava
kahvehanesine ulaştığında, adam kendisini uzun süre denizin dibinde yü-
züp birden su yüzüne çıkmış biri gibi hissetti...

Bir tuhaf oldu...

Şaşırdı...

Nasıl şaşırdın?

Artık ne kendisinin ne de onu izlediğine inandığının ayak sesleri duyulmuyor, işitilmiyordu!

Hayli kalabalık kaldırımüstü kahvehanesindeki boş masalardan birine oturdu... Dört bir yanına, dikkatli dikkatli göz gezdirdi...

Bırakın kendisini izleyen, onunla ilgilenen, ona bakan biri bile yoktu... Herkes kendi dünyasındaydı...

Önünde, hemen önünde, zaman zaman birbirlerine çarpmamaya çaba sarf ederek telaşlı telaşlı, hızlı hızlı yürüyen, dükkânlara girip çıkan bir sürü insan vardı, bir sürü...

Garsona çay ısmarladı...

Başını, yüksek yapılar nedeniyle ancak bazı bölümü görünebilen gökyüzüne çevirdi... Hava artık bayağı kararmış, sokaklarda lambalar yanmaya, vitrinler ışıklandırılmaya başlamıştı...

Garson çay bardağını getirip önüne bıraktı...

Bir yudum içti çaydan...

Gülümsedi... Derin derin bir iki nefes aldı...

Ellerini masanın üzerine koydu...

Parmaklarıyla masaya vura vura tempo tutarken hafiften hafiften, ıslıkla bir izci yürüyüş marşını çalmaya başladı...